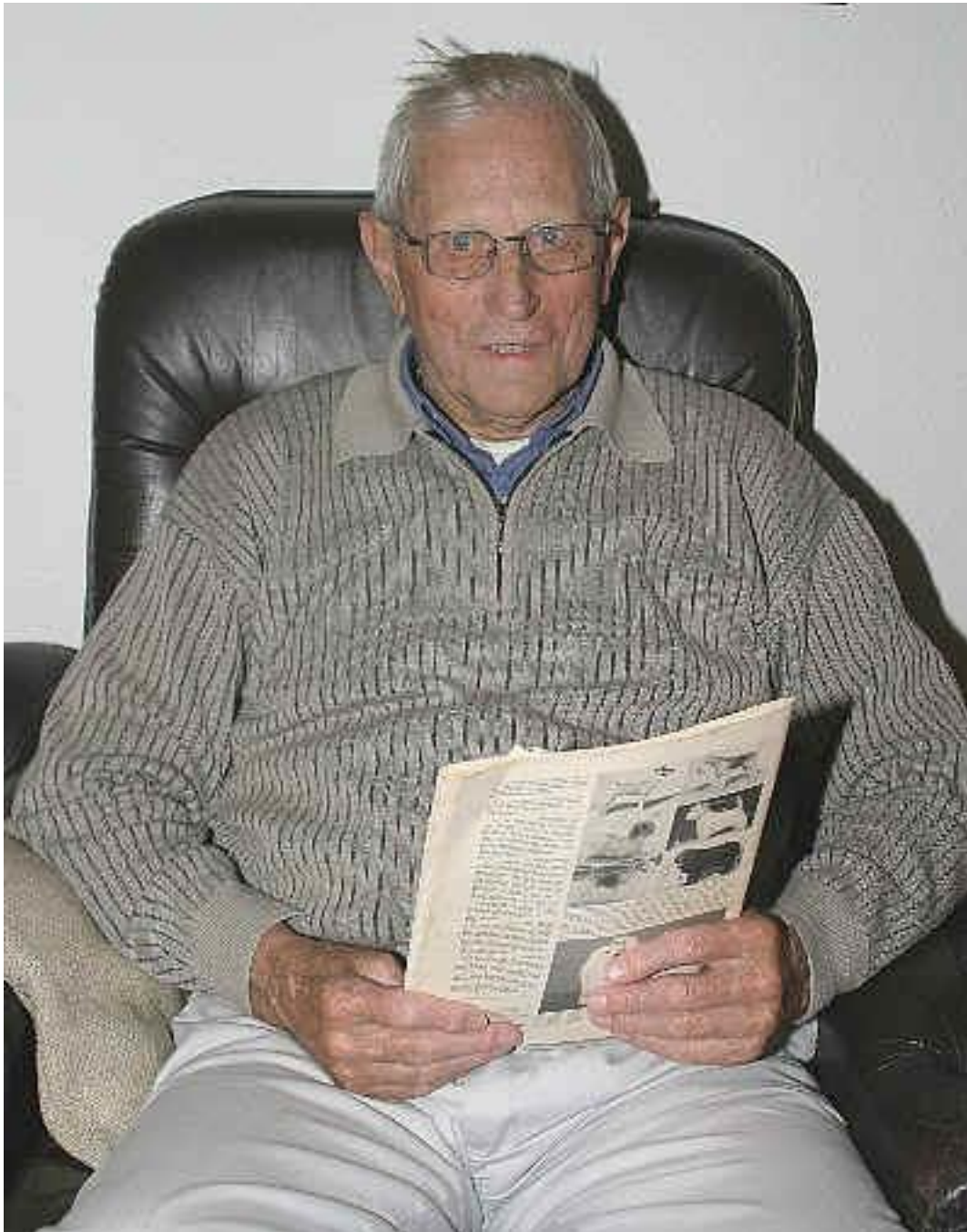

Kennel Bredbjerggaard og Hans Nielsen

Hans Nielsen er rundet af den fynske muld og var aldrig været i tvivl om, at han ville være landmand. I 1940 tjente han hos den kendte pointermand Lars Larsen, Holmegaard, Assens. På gården var den smukke sort/hvide tæve Liva, som var en fantastisk hund, der vandt meget i mark og på bænk. Der er et billede af hende i Dansk Pointer Klubs Årsskrift 1935 Hans fik en hvalp efter hende, men kunne ikke magte den, da han vidste for lidt om dressur.

I 1948 overtager Hans fødegården Bredbjerggaard, hvis areal udvides kraftigt ved køb af en nabogård. I mange år havde han svineavlscener og en overgang den fremmeste orne i landet. I de følgende år har Hans flere pointere, som ikke slår igennem. Det kneb med dressuren, hvor der ikke var meget at hente hos en del erfarne hundefolk, der holdt på deres viden, men her sker en ændring, da hans kommer til at træne med Knud Hansen, Kennel Frydenlund, Villy Stødkilde, Kennel Stødkilde og Gerhard Wolff, Kennel Sønderjyden.

De nævnte kommer til at betyde rigtig meget for Hans. De træner ofte sammen, går på jagt, giver hinanden gode råd og riser og roser hinandens hunde.

Hans får greb om dressuren. – Man skal lære hunden tingene rigtigt, blive ved, til hunden har lært det. Dressur er et spørgsmål om vilje og energi. På gården fulgte hvalpene ofte med mig i stalden, og her lærte de bl.a. at humme sig. Følger man en hund tæt fra hvalp, kan man danne sig et billede af, hvordan den bliver i marken. Her har jeg nok ikke kunnet vente med at tage hvalpen/ unghunden med, inden den er særlig dresseret. Hunden skal kunne fløjtes i dæk,

På et tidspunkt bliver unghunden dårlig rejser.

Det sker, når den bliver fast i standen, men det retter sig, når der bliver fældet fugl.

Man skal have sig for øje, at dressurfejl på 5 minutter kan ødelægge, hvad der kan tage måneder at rette op, siger Hans.

Af Aksel Knudsen købtes Søndermosens Jette, der blev god i avlen og stammoder i Kennel

Bredbjerggaard. Her er kravet kønne og effektive hunde Forældrene skal have 1. præmie på udstilling. Hans har altid villet se en evt. hanhund i marken forinden parring. Jette bliver parret med Stendis Spot, og her falder Bredbjerggaards Susan, der var en fantastisk hund, som ved enhver prøve ville kæmpe, så det gnistrede. På Derby i 1971 kæmpede hun sig op i feltet om eftermiddagen i 11 time i et eminent søgsoplæg og ved kontant fuglearbejde.

I finalen blev hun slået på fugl af Riff og Erik Skeel.

I 1974 bliver Susan Danmarksmester. På dagen har hun 7 fugletagninger.

Susan parres med Oksby Fly og her falder Liva, der var et naturtalent, som opnåede meget flotte resultater. Vandt to gange DKK's internationale vinderklasse med cacit.

I 1976 dømtes denne prøve af to kendte kapaciteter: Johan B. Steen fra Norge og Ivan Swedrup fra Sverige. Om prøven skriver Steen i Hunden, marts 1997, hvor han funderer lidt over sproget og den virkningsløse musik overdreven og fløjteri havde på hundene....

"Men vi fik da også se den store hundemand, Hans Nielsen førte sin praktfulde pointer "Liva" - etter Oksby Fly - med en sikkerhet som avdekker dyb forståelse og også kjærlighet til hunden. "Liva" sto da også i en klasse, helt for seg, ikke minnst fordi hun fikk arbeide i fred og forsto sin jegers tegn og lyder. Kan ikke dere andre se litt mer på ham?" Meddommer Ivan Swedrup var ikke mindre begeistret. Da Hans hadde fået pokaler blev han kaldt frem og stillet op, hvorefter den gode ritmester sagde: - I dag har jeg set, hvordan en engelsk hund skal føres og gå, og derfor vil jeg give dig guldnålen. Så brød pokker løs.

Aage Steenbjerge skrev til Hans, at klubbens guldnål kun var tiltænkt særlige personer. Tidligere formænd for klubben etc., så han tilbød Hans en pokal og 500 kroner mod at nålen gled tilbage til klubben. Det havde Hans nu ikke til sinds i første omgang, men han gav efter for presset, men ville hverken havde penge eller pokal til gengæld.

Hans har været udstillingsdommer i en årrække. Et hverv, som har glædet ham. For år tilbage var konkurrencen hårdere. Det, man laver, skal være i orden. Hundene skal holde mål, omend unghunden godt kan få en 1. præmie, hvis den er af god type, men så skal den senere vise, at præmieringen holder i åben klasse. Der er altid noget godt at sige om en hund, men præmiegrad og kritik skal stemme overens.

Er der få hunde, kræver det et sikrere øje at bedømme/rangere. Hans har været dommer på en udstilling i Tyskland, hvor han skulle rangere 50 hunde. Gerhard Woff tolkede. Det var en spændende opgave. Når han ser en hund, kan han ikke lade være med at bedømme den, han holder sig ajour. Det er meget vigtigt, at klubben sørger for at få uddannet dommere, egne dommere. Og der må være emner blandt gode udstillere. Pointerklubben kan holde dommermøder, hvor man kan påpege tendenser og udstikke retningslinier.

Konkurrencen på markprøver er spændende, når det går rigtigt til. Heldigvis er vi ude over den racekrig mellem dommerne, som man nu og da så i 60'erne.

Det er i marken en hunds effektivitet, søgsoplæg og galop skal ses.

Hans har også været på vagtelprøve i Tyskland sammen med Gerhard, Jens Bang og Aksel Knudsen. Det gik godt, men var en noget speciel oplevelse. Med Rikkj har han også deltaget på FCI prøve i Tyskland, men brød sig ikke så meget om, hvad han så. Hundene var rendemaskiner, der gik i store slaviske søg på kæmpemarket. De blev fortrinsvis ført af handlere. Hans slår fast, at man i sin avl skal kigge meget på anerne mindst 4-5 generationer tilbage. I Kennel Bredbjerggaard er opdrættet to udstillingschampions. Bredbjerggaards Mia og senest Bredbjerggaards Ronny, der er 7. generation i kennelen, men som desværre er faldet for HD.

Om samme mener Hans, at det ingen indflydelse har på pointerens præstationer på jagt og prøver. Han tør ikke sige, om det er rigtigt at fotografere, men visse racer har problemer: Schæfer, labrador og gammel dansk hønsehund og her er fotografering på sin plads.

Ved festmiddagen på Hovedprøven i foråret causerede Hans lidt over "det sorte blod" kontra "det gule". Førstnævnte er ved at tage overhånd. Vor mand holder nemlig på "det gule blod." Han synes, at disse hunde gennemgående er større, kraftigere og roligere og tror på, at de i det hele taget er mere stabile.

Hans er en aktiv pensionist med både fantasi, energi og et godt håndslag. Inspireret af en engelsk voliere til fasaner, har han udviklet en udsætningsvoliere med sluser til agerhøns. Den virker glimrende, har vi også erfaret her i det vestjyske. Rigtig mange volierer er aftaget af engelske hundefolk, som har efterspurgt dem. Fremover vil Hans dog kun lave sluserne. Det grove arbejde med volierer må folk selv tage sig af. Hans er altid klar på sidelinien, når Årups hold i Fynsserien spiller kamp. Hans tre børnebørn, alle brødre, spiller på holdet. Det er en glæde at følge dem ude og hjemme, siger han.

I den sagnomspundne Hindevad Jægerklub er Hans æresmedlem. Vor klub har hædret ham med sølvpisker i 1991 og i 2001 blev han udnævnt til æresmedlem. - Vi har en god klub, siger Hans, og den er velledet. Vi har de bedste hunde, men vi skal have flere unge med. På møder har han foreslået, at en hvalpeavler kunne stille en hvalp til rådighed for et ungt menneske og hjælpe vedkommende på vej, og han mener fortsat, at det kunne være en farbar vej frem. Jeg nød at være sammen med Hans i nogle timer. Han har sine meningers mod, er en glimrende fortæller, der ofte med et glimt i øjet i den grad har styr på både detaljen og helheden.

Niels Mølgård Ovesen
Mejrup